

**De vrouw
die haar stoute schoenen
zocht**

CECELIA AHERN

De vrouw die haar
stoute schoenen zocht

vertaald door
Daniëlle Stensen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

*I am woman, hear me roar,
in numbers too big to ignore*
Helen Reddy en Ray Burton

Inhoud

1	De vrouw die langzaam verdween	11
2	De vrouw die op een voetstuk was gezet	28
3	De vrouw die vleugels kreeg	40
4	De vrouw die gevoerd werd door een eend	52
5	De vrouw die tandafdrukken op haar huid aantrof	63
6	De vrouw die dacht dat haar spiegel kapot was	82
7	De vrouw die door de grond zakte en daar talloze andere vrouwen aantrof	98
8	De vrouw die zeebaars bestelde	118
9	De vrouw die foto's at	128
10	De vrouw die niet meer wist hoe ze heette	139
11	De vrouw die de tijd hoorde wegtikken	157
12	De vrouw die zaadjes twijfel zaaide	168
13	De vrouw die haar man terugbracht en ruilde	185
14	De vrouw die haar gezond verstand verloor	211
15	De vrouw die in haar mans schoenen ging staan	221

16	De vrouw die te veel in haar hoofd had	238
17	De vrouw die openhartig was	253
18	De vrouw die roze droeg	264
19	De vrouw die wegwoei	292
20	De vrouw die haar stoute schoenen zocht	301
21	De vrouw die Vrouws sprak	316
22	De vrouw die de wereld aantrof in haar oester	330
23	De vrouw die de hoeder der geslachtsklieren was	341
24	De vrouw die in een hokje werd gestopt	348
25	De vrouw die meeliftte op andermans succes	359
26	De vrouw die glimlachte	376
27	De vrouw die dacht dat het gras groener was bij de burens	381
28	De vrouw die uiteenrafelde	393
29	De vrouw die de lekkerste kers op de taart uitzocht	408
30	De vrouw die brulde	418

De vrouw die langzaam verdween

1

Er wordt zacht geklopt, waarna de deur opengaat. Rada, de verpleegkundige, komt binnen en doet de deur achter zich dicht.

‘Hier ben ik,’ fluistert de vrouw.

Rada kijkt zoekend de kamer door en volgt het geluid van haar stem.

‘Hier ben ik, hier ben ik, hier ben ik, hier ben ik,’ herhaalt de vrouw zachtjes, totdat Rada niet meer rondkijkt.

Ze kijkt te hoog en te veel naar links, meer naar de vogelpoep op het raam, die de afgelopen drie dagen door de regen deels is weggespoeld.

De vrouw slaakt een zucht in haar stoel bij de vensterbank, van waaruit ze uitzicht heeft over het universiteitscomplex. Toen ze naar dit academische ziekenhuis ging, had ze goede hoop dat ze genezen kon worden, maar in plaats daarvan voelt ze zich na een halfjaar net een laboratoriumrat. Wetenschappers en artsen

doen onderzoeken en steken naalden in haar, in steeds wanhopiger pogingen om te achterhalen waar ze aan lijdt.

Ze blijkt een zeldzame, complexe genetische afwijking te hebben waardoor de chromosomen in haar lichaam verdwijnen. Ze vernietigen zichzelf niet, ze houden er ook niet mee op, ze muteren niet eens. Haar organen lijken allemaal perfect te werken; uit alle onderzoeken blijkt dat alles in orde en gezond is. Eenvoudig gezegd: ze verdwijnt, maar ze is er nog steeds.

In het begin gebeurde het heel geleidelijk. Het viel bijna niet op. Ze hoorde vaak: 'O, ik had je helemaal niet gezien.' Mensen schatten de ruimte die ze innam verkeerd in: ze botsen tegen haar schouders en traptten op haar tenen, maar dat deed nog geen belletje rinkelen. Aanvankelijk niet.

Ze vervaagde gelijkmatig. Er verdween niet ineens een hand of teen, noch had ze plotse-ling een oor minder, het was een geleidelijke, gelijkmatige vervaging; ze verdween. Ze werd een schim, zoals de trillende lucht boven een snelweg in de hitte. Ze was een vage contour met een wankel centrum. Als je goed je best deed, kon je wel zien dat ze er was, afhankelijk van de achtergrond en omgeving. Ze kwam

er al snel achter dat hoe rommeliger en drukker afgewerkt de ruimte was, hoe makkelijker mensen haar konden zien. Voor een effen muur was ze nagenoeg onzichtbaar. Ze zocht behang met een patroon uit als achtergrond, rijkelijk versierde stoffen stoelen om op te gaan zitten, want haar contouren maakten het patroon vager, zodat mensen hun ogen half dichtknepen en nog een keer keken. Zelfs toen ze bijna helemaal onzichtbaar was, deed ze haar uiterste best om gezien te worden.

Wetenschappers en artsen hebben haar maandenlang onderzocht, journalisten hebben haar geïnterviewd, fotografen hebben hun best gedaan om haar te verlichten en op beeld te vangen, maar eigenlijk deden ze niet veel om haar te helpen bij haar herstel. Eerlijk gezegd raakten ze, hoe zorgzaam en lief sommigen ook waren, alleen maar opgewondener naarmate het erger met haar gesteld was. Ze vervaagt en niemand, zelfs de beste deskundigen ter wereld niet, weet waarom.

‘Ik heb een brief voor je,’ zegt Rada, die haar uit haar gedachten wekt. ‘Volgens mij moet je deze direct lezen.’

Haar nieuwsgierigheid is gewekt, de vrouw ontwaakt uit haar gemijmer. ‘Hier ben ik, hier

ben ik, hier ben ik, hier ben ik,' zegt ze zachtjes, zoals haar is opgedragen. Rada volgt het geluid van haar stem, met de knisperende envelop in haar uitgestoken hand. Ze houdt hem omhoog.

'Dank je wel,' zegt de vrouw, die de envelop van haar aanpakt en hem bestudeert. Hoewel hij een chique poederroze tint heeft, doet hij haar denken aan een uitnodiging voor een kinderfeestje. Ze voelt eenzelfde opwindning. Rada is enthousiast, wat de vrouw nieuwsgierig maakt. Het is niet uitzonderlijk dat ze post krijgt – ze krijgt elke week talloze brieven van over de hele wereld: deskundigen die zichzelf aanprijzen, vleiers die haar vriend willen worden, religieuze fundamentalisten die haar willen verjagen, ranzige mannen die erom smeken elk walgelijk verlangen dat ze hebben te botvieren op een vrouw die ze wel kunnen voelen, maar niet zien. Maar ze moet toegeven dat deze envelop anders voelt dan de andere, met haar naam in prachtige gekalligrafeerde letters erop geschreven.

'Ik herken de envelop,' antwoordt Rada opgewonden, terwijl ze naast haar gaat zitten.

Ze opent de dure envelop voorzichtig. Hij voelt luxe aan, en hij heeft iets veelbelovends en troostrijks. Ze laat het handgeschreven kaartje eruit glijden.

‘Professor Elizabeth Montgomery,’ lezen ze in koor voor.

‘Ik wist het wel. Dit is het dan!’ zegt Rada. Ze pakt de hand van de vrouw waarin het kaartje zit en geeft er een kneepje in.

2

‘Hier ben ik, hier ben ik, hier ben ik, hier ben ik,’ herhaalt de vrouw, terwijl het team van artsen en verpleegkundigen haar helpt verhuizen naar de nieuwe instelling, die wie weet hoelang haar nieuwe thuis zal zijn. Rada en de paar verpleegkundigen met wie ze een hechte band heeft gekregen vergezellen haar van haar slaapkamer naar de gereedstaande limousine, die professor Elizabeth Montgomery heeft gestuurd. Niet alle artsen zijn er om afscheid te nemen; degenen die er niet zijn protesteren daarmee tegen haar vertrek, na al hun werk en toewijding aan haar.

‘Ik ben binnen,’ zegt ze, en dan gaat het portier dicht.